

Sygn. akt *XVII AmE 2/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 11 marca 2021 r. w W.

na rozprawie

sprawy z odwołania **(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 10 października 2019 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 2/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 października 2019 r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej także: Prezes URE) - działając na podstawie art. 479⁽⁴⁸⁾ § 2 ustawy z 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r., poz. 1460 z późn. zm.) (dalej: kpc) w zw. z art. 23 ust. 2 pkt. 13, art. 30 ust. 1, art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 2 orz art. 6 i 6a ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej: p.e.) oraz na podstawie art. 104 k.p.a., po rozpatrzeniu odwołania z 14 grudnia 2018 r., przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. od decyzji Prezesa URE z 4 grudnia 2018 r., znak (...)w sprawie wymierzenia przedsiębiorstwu energetycznemu – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. (dalej: Przedsiębiorca, Powód) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. kary pieniężnej za naruszenie warunku 2.1.4. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z 8 października 2002 r. nr (...) (ze zm.), uznał za słuszne wniesione odwołanie i postanowił zmienić w części zaskarżoną decyzję poprzez zastąpienie pkt. 2 sentencji decyzji następującym brzmieniem:

2. „za działania opisane w pkt. 1, odstępuję od wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.”

(decyzja, k. 6-9).

Powód złożył odwołanie od powyższej decyzji, zmieniającej decyzję Prezesa URE z 4 grudnia 2018 r., znak (...), zarzucając jej naruszenie:

1) art. 54 ust. 1 pkt 12 ustawy p.e. poprzez uznanie, że spółka (...) Sp. z o.o. naruszyła warunek 2.1.4. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z 29 kwietnia 2011 r. (sygn. akt: (...)), zgodnie z którym „Koncesjonariusz jest obowiązany do przestrzegania ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 209 z póź. zm.), a w szczególności do posiadania pozwoleń wodno-prawnych gdy są one wymagane, podczas gdy spółka dopełniła wszelkich działań w celu zachowania ciągłości pozwolenia wodno-prawnego dla stacji paliw w miejscowości P., a 12 dniowy termin przerwy pomiędzy ważnością pozwolenia wodno-prawnego z dnia 14.03.2018 r., a pozwoleniem wodno-prawnym z dnia 13.03.2017 r., wynika z niezachowania przez organ administracji publicznej terminu załatwienia sprawy określonego w art. 35 kpa, a także art. 6 i 7 kpa, co Prezes URE częściowo przyznaje już w uzasadnieniu decyzji z dnia 10 października 2019 r.;

2) art. 10 ustawy prawo przedsiębiorców, poprzez wydanie decyzji z naruszeniem zasady domniemania uczciwości przedsiębiorcy, w sytuacji gdy przedsiębiorca przed wszczęciem postępowania przez Prezesa URE, podjął wszelkie działania zmierzające do zachowania ciągłości pozwolenia wodno-prawnego, a 12 dniowy odstęp pomiędzy ważnością pozwoleń wodnoprawnych wynikał z pomyłki i zaniechań organu administracji publicznej;

3) art. 97 § 1 pkt 4 kpa poprzez nie zawieszenie postępowania i wydanie decyzji, podczas gdy w toku prowadzonego postępowania zaistniała konieczność rozpatrzenia zainicjowanego przez przedsiębiorcę zagadnienia wstępnego przez inny organ, które to postępowanie nie zostało prawomocnie zakończone.

Stawiając powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie w całości decyzji Prezesa URE z 4 grudnia 2018 r. (sygn. akt: (...)) oraz decyzji Prezesa URE z 10 października 2019 r. (sygn. akt: (...)) i umorzenie postępowania.

(odwołanie, k. 16-19v).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania, przeprowadzenie rozprawy i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 38-42v).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. uzyskała na mocy decyzji z 8 października 2002 r., nr (...), zmienionej decyzją z 29 kwietnia 2011 r., nr (...) - (...) oraz decyzją z 15 września 2017 r., nr (...) koncesję na obrót paliwami ciekłymi, na okres do 31 grudnia 2030 roku. Przedmiotem działalności powoda jest m. in. sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych, sprzedaż detaliczna paliw i transport pasażerski miejski. Ponadto przedmiot i zakres działalności powoda został określony w pkt. 1 ww. koncesji, zgodnie z którym: „przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu następującymi paliwami ciekłymi:

1. benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze,
2. olejami napędowymi,
3. olejami opałowymi,
4. gazem płynnym (...)

5. gazem płynnym konfekcjonowanym,

6. paliwami ciekłymi typu bioester stanowiącymi samoistne paliwo”.

(decyzja Prezesa URE z 8 października 2002 r., nr (...), k. 16-19v akt adm., decyzja Prezesa URE z 29 kwietnia 2011 r., nr (...)- (...), k. 11-15 akt adm., decyzja Prezesa URE z 15 września 2017 r., nr (...), k. 8-10 akt adm., Odpis pełny z rejestru przedsiębiorców spółki (...) Sp. z o.o., nr KRS (...), k. 23-30).

Zgodnie z pkt 2.4.1. wyżej wymienionej koncesji w brzmieniu zmienionym decyzją z 29 kwietnia 2011 r., „koncesjonariusz jest obowiązany do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 z późn. zm), a w szczególności do posiadania pozwoleń wodno-prawnych, gdy są one wymagane.” (decyzja Prezesa URE z 29 kwietnia 2011 r., nr (...)- (...), k. 12-12v akt adm.)

Powód, a w zasadzie właściciel nieruchomości od którego powód dzierżawił nieruchomość na której posadowiona była stacja paliw, posiadał pozwolenie wodno-prawne na odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z tereny stacji paliw płynnych, zlokalizowanej na działkach o nr ewid.(...), do rowu melioracyjnego R-3 w km 0+290, w miejscowości P., gmina R.. Powyższe pozwolenie zostało udzielone w dniu 14 marca 2007 r. na okres do 28 lutego 2017 r. (decyzja Starosty Powiatu (...) z 14 marca 2007 r., nr (...), k. 6-6v akt adm., umowa dzierżawy zawarta pomiędzy A. M. (1) a (...) sp. z o.o., k. 7 akt adm).

Wnioskiem z 31 stycznia 2017 r. skierowanym do Starosty Powiatu (...), wydzierżawiający wniósł o udzielenie pozwolenia wodno-prawnego na szczególne korzystanie z wód poprzez wprowadzanie wód opadowych lub roztopowych z terenu istniejącej stacji paliw zlokalizowanej na działkach o nr ewid. (...), w miejscowości P., gmina R. do rowu melioracyjnego R-3 w km 0+290. (wniosek powoda z 31 stycznia 2017 r. do Starosty Powiatu (...) o udzielenie pozwolenia wodno prawnego, k. 23 akt adm.)

Decyzją z 13 marca 2017 r., nr (...)Starosta Powiatu (...) udzielił pozwolenia wodno-prawnego na szczególne korzystanie z wód w zakresie odprowadzania oczyszczonych wód opadowo-roztopowych pochodzących z terenu istniejącej stacji paliw zlokalizowanej na działkach o nr ewid. (...), w miejscowości P., gmina R. poprzez istniejący wylot kanalizacji deszczowej do rowu melioracji szczegółowej „R-3” w km 0+290. (decyzja Starosty Powiatu (...) z 13 marca 2017 r., nr (...), k. 4-5 akt adm.)

Pismem z 28 maja 2018 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. w związku z naruszeniem warunku nr (...) udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, decyzją Prezesa URE z 8 października 2002 r., nr (...) (ze zm.) na okres od dnia 15 października 2002 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 28 maja 2018 r., k. 1-2v akt adm.)

Wnioskiem z 4 czerwca 2018 r. A. M. wystąpił za pośrednictwem Starosty Powiatu (...) o sprostowanie oczywistej omyłki w decyzji administracyjnej, polegającej na błędnym określeniu daty jej wydania. Wobec powyższego powód sugerował Prezesowi URE konieczność zawieszenia postępowania. (wniosek powoda z 4 czerwca 2018 r. o sprostowanie oczywistej omyłki w decyzji administracyjnej, k. 33-33v akt adm.; pismo powoda z 28 czerwca 2018 r. wraz z załącznikami, k. 31 akt adm.)

Postanowieniem Dyrektora Zarządu Zlewni w S. z 16 lipca 2018 r. odmówiono sprostowania decyzji Starosty Powiatu (...) z 13 marca 2017 r., nr OŚ. (...).10.2017.HK w zakresie daty jej wydania. A. M. złożył zażalenie do Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w K.. Postanowienie Dyrektora Zarządu Zlewni w S. z 16 lipca 2018 r. o odmowie sprostowania zostało utrzymane w mocy. Wobec powyższego A. M. złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K.. (pismo powoda z 30 lipca 2018 r., k. 37 akt adm.; postanowienie Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w K. z 17 września 2018 r., nr (...), k. 46-48 akt adm.; pismo powoda z 25 października 2018 r., k. 52 akt adm.)

Decyzją z 4 grudnia 2018 r., nr (...) Prezes URE na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 23 ust. 2 pkt 13 i art. 30 ust. 1 p.e. oraz w związku z art. 104 k.p.a., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., orzekł, że:

1. Przedsiębiorstwo energetyczne – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. naruszyło warunek 2.1.4. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z 8 października 2002 r., nr (...) (ze zm.) w ten sposób, że w okresie od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 12 marca 2017 r. prowadziło na stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w miejscowości (...) działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi bez uregulowanego stanu formalno-prawnego w zakresie odprowadzania wód opadowych i roztopowych z terenu stacji, tzn. bez aktualnego pozwolenia wodnoprawnego –czym naruszyło przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy p.e.;

2. za działania opisane w pkt. 1 wymierzył przedsiębiorstwu - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. karę pieniężną w wysokości 400 zł. (decyzja, k. 59-13, postanowienie o sprostowaniu, k. 14-65 akt adm.).

Pismem z 14 grudnia 2018 r. powód wniósł odwołanie od decyzji Prezesa URE 4 grudnia 2018 r., nr (...) żądając uchylenia w całości ww. decyzji i umorzenia postępowania lub zmianę decyzji poprzez odstąpienie od ukarania spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. na podstawie art. 56 ust. 6a p.e. (odwołanie powoda z 14 grudnia 2018 r., k. 67-70 akt adm.)

Po rozpoznaniu odwołania powoda Prezes URE, uznając odwołanie za słuszne, decyzją z 10 października 2019r zmienił w części zaskarżoną decyzję, poprzez zastąpienie pkt 2 decyzji następującym rozstrzygnięciem: „za działania opisane w pkt 1 odstępuję od wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.”. Decyzja ta jest przedmiotem zaskarżenia powoda w niniejszym postępowaniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, które nie były kwestionowane przez strony procesu. W szczególności powód nie kwestionował faktu uzyskania pozwolenia wodno-prawnego na szczególne korzystanie z wód dopiero w dniu 13 marca 2017 r.. Okoliczności faktyczne były zatem w sprawie bezsporne, a spór ograniczał się do oceny prawnej niekwestionowanych ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę do nałożenia na powoda kary pieniężnej stanowił przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 pe. Przepis ten stanowi, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Należy przy tym zaznaczyć, że naruszenie któregośkolwiek z obowiązków mających swe źródło w koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów art. 56 ust. 1 pkt 12 pe i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Zdaniem Sądu, brzmienie przytoczonego wyżej przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, pod jakimi koncesja została wydana, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 pe stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków wynikających z udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy. Odpowiedzialność administracyjna ma bowiem charakter odpowiedzialności obiektywnej, a więc nie jest zależna od zawinionego działania podmiotu podlegającego obowiązkowi.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 pe wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast ustalając

wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe (art. 56 ust. 6 pe)

Ustalony w sprawie niniejszej stan faktyczny, bezspornie wskazywał, że przedsiębiorca naruszył warunki koncesji, gdyż przez okres 12 dni prowadził, na stacji paliw ciekłych w miejscowości (...), działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi bez aktualnego pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z terenu stacji. Tymczasem udzielona przedsiębiorcy koncesja zobowiązywała go w pkt 2.1.4 do przestrzegania przepisów ustawy Prawo wodne (w szczególności do posiadania pozwoleń wodno-prawnych).

Niewątpliwie jest w sprawie, że właściciel nieruchomości od którego powód dzierżawi nieruchomość, na której znajduje się stacja paliw, złożył wprawdzie wniosek o kolejne pozwolenie wodno-prawne w dniu 31 stycznia 2017 r., co jednak nie skutkowało uzyskaniem stosownej decyzji przed końcem obowiązywania uprzedniego pozwolenia, a w konsekwencji powód nie dochował więc warunku 2.1.4. obowiązującej go koncesji.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawała okoliczność, czy powód, a w zasadzie czy wydzierżawiający mu nieruchomość A. M. (1) dochował należytej staranności podczas procesu występowania o udzielenie pozwolenia wodno-prawnego, w szczególności czy wniosek o udzieleni pozwolenia złożył wystarczająco wcześniej, aby uzyskać pozwolenie w oczekiwanym terminie.

Należy mieć na względzie, że zgodnie z art. 35 § 3 k.p.a. załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. W świetle powyższego hipotetycznie przedsiębiorca mógł więc przypuszczać, że o ile sprawa nie jest szczególnie skomplikowana, to sprawa powinna być rozpoznana w terminie 1 miesiąca, najpóźniej w ciągu 2 miesięcy. Niemniej jednak nie można nigdy bezwzględnie zakładać, że organ sprawę rozpozna w ciągu terminu ustawowego, gdyż terminy te mają charakter jedynie instrukcyjny, a same przepisy k.p.a. przewidują także skargę na bezczynność organu, co oznacza, że nawet ustawodawca zakłada, że organ nie zawsze dokonuje czynności w terminach instrukcyjnych.

Zatem złożenie wniosku o kolejne zezwolenia na miesiąc przed upływem terminu ważności poprzedniego zezwolenia nie może skutkować przyjęciem, że powód nie naruszył warunku koncesji. Koncesja wyraźnie bowiem wskazuje, że konieczne jest posiadanie stosowanego zezwolenia, a nie wystąpienie o niego z odpowiednim wyprzedzeniem. Przy czym ponownie należy podkreślić obiektywny charakter odpowiedzialności przewidzianej w art. 56 ust.1 pkt. 12 p.e., która istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinionego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie zaistnienia określonego faktu naruszenia prawa, co w sprawie niniejszej oznacza brak pozwolenia wodno-prawnego. Zatem przepis art. 56 ust.1 pkt. 12 p.e. stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji.

Kwestię winy i jej stopnia, ale też staranności przedsiębiorcy, który naruszył warunki koncesji, można ocenia jedynie przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej (art. 56 ust. 6 p.e.). Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności. Słusznie zatem Prezes URE uznał, iż spółka (...) Sp. z o.o. naruszyła warunek 2.1.4. koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Natomiast okoliczności, na które wskazywała spółka, że wystąpiła do organu o udzielenie pozwolenie wodno-prawnego z miesięcznym wyprzedzeniem, oraz, że mogła przypuszczać, że organ będzie w stanie wydać pozwolenie przez upływem terminu ważności poprzedniego pozwolenia, oraz, że ostatecznie spółka uzyskała to pozwolenie i jedynie przez okres 12 dni nie posiadała pozwolenia, zostały wzięte pod uwagę przez organ i prawidłowo legły u podstaw decyzji o odstąpieniu od nałożenia kary. Stosownie bowiem do treści art. 56 ust 6a p.e., Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Skoro więc w sprawie niniejszej, powodowi nie można przypisać umyślnego zamiaru i celowego działania w kwestii naruszenia warunku 2.1.4. koncesji, a ponadto naruszenie trwało tylko 12 dni, a przedsiębiorca uzyskał po tym czasie stosowane zezwolenie, należało odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że decyzja organu odpowiada prawu, gdyż spółka istotnie naruszyła warunek koncesji, nie realizując ciążących na niej obowiązków, co decyzja jednoznacznie potwierdza, a jedynie istnieją podstawy ku temu, aby odstąpić od nałożenia na spółkę kary pieniężnej. Sąd nie podzielił zarzutów powoda zmierzających do stwierdzenia, iż powodowa spółka nie naruszyła warunków koncesji poprzez prowadzenie działalności bez uzyskania kolejnego pozwolenia wodno-prawnego, gdyż przeczył temu ustalony w sprawie stan faktyczny. Natomiast prawidłowe zachowanie powoda, w sytuacji nieuzyskania, zgodnie z posiadaną koncesją, pozwolenia wodno-prawnego, powinno skutkować zawieszeniem prowadzenia działalności gospodarczej na stacji paliw, aż do czasu uzyskania stosownego pozwolenia wodno-prawnego.

Co do zarzutu nie zawieszenia postępowania, to Sąd podziela stanowisko pozwanego, iż podjęcie decyzji w przedmiotowej sprawie nie było uzależnione od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ. Wniosek powoda o sprostowanie pozwolenia wodno-prawnego w zakresie daty jego wydania nie stanowi bowiem zagadnienia wstępnego w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 kpa. W tej kwestii Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku wskazujące, iż „instytucja zawieszenia postępowania przewidziana w art. 97 § 1 pkt 4 KPA opiera się na założeniu, że organ rozstrzygający daną sprawę nie jest w stanie prowadzić postępowania administracyjnego, albowiem rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd. Pojęcie "zagadnienia wstępnego" użyte w tym przepisie należy rozumieć w ten sposób, że jest to kwestia, która pozostaje poza właściwością danego organu i w dodatku bez jej rozstrzygnięcia nie można dalej prowadzić postępowania, tzn. organ nie może rozstrzygnąć sprawy ani pozytywnie, ani negatywnie.” (wyrok WSA w Białymstoku z 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II SA/Bk 802/20, [legalis nr 2519896](#)) W sprawie niniejszej organ mógł prowadzić postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej na powoda bez rozstrzygnięcia skargi powoda do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie w zakresie utrzymania w mocy postanowienia odmawiającego sprostowania daty wydania pozwolenia wodno-prawnego. Wskazana w pozwoleniu data była bowiem określeniem dnia jego wydania, nie stanowiła zaś oczywistej omyłki pisarskiej. Data stanowiła potwierdzenie faktycznego dnia dokonania czynności procesowej przez organ.

Ponadto należy wskazać, że zarzuty powoda dotyczące naruszenia przepisów postępowania zasadniczo nie mogły stanowić podstawy do uchylenia decyzji Prezesa UKE, gdyż Sąd w tym aspekcie podziela utrwalony w judykaturze pogląd o nieskuteczności powoływania się na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postępowaniu przed SOKiK, poza pewnymi wyjątkami. W szczególności, tego typu zarzuty zasadniczo nie mogą stanowić samoistnej podstawy uchylenia decyzji. Wynika to z faktu, że wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego (takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 1991r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowieniu z dnia 11 sierpnia 1999r. sygn. akt I CKN 351/99; wyroku z dnia 19 stycznia 2001r. sygn. akt I CKN 1036/98). Podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006r. stwierdził, iż zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą być podnoszone przed SOKiK, który jako sąd powszechny rozpatruje sprawę od nowa, co skutkuje brakiem możliwości uchylenia decyzji zaskarżonej do tego sądu z uwagi na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego (sygn. akt VI ACa 620/06).

W sprawie niniejszej zdaniem Sądu postępowanie administracyjne toczące się przed Prezesem URE nie było dotknięte taką wadą, która uzasadniałaby uchylenie decyzji, w szczególności niezawieszenie postępowania administracyjnego nie mogło stanowić ku temu podstawy..

Wyjątki od zasady, że zarzuty procesowe odnoszące się do etapu postępowania administracyjnego nie mogą doprowadzić do uchylenia decyzji w ramach rozpoznania odwołania, które zostały wykreowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazują, że taka możliwość odnosi się tylko do takich zarzutów, które po pierwsze nie mogą

być niejako konwalidowane na etapie postępowania sądowego (jak ma to miejsce np. w odniesieniu do ustaleń faktycznych, środków dowodowych, oceny dowodów, niektórych wad formalnych samej decyzji), ale także waga tych zarzutów musi być na tyle istotna, że uzasadnia ona uchylenie decyzji. Chodzi o takie uchybienia organu, na skutek których przedsiębiorca, którego dotyczy decyzja, nie ma zapewnionych odpowiednich gwarancji proceduralnych, w szczególności mówi się tutaj o uchybieniach tego rodzaju (wadach kwalifikowanych decyzji), które istotnie wpłynęły na merytoryczną treść zaskarżonej decyzji lub też takie sytuacje w których zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej.

Rozpoznając zarzuty powoda dotyczące naruszenia zasad postępowania administracyjnego, Sąd jednak nie dopatrył się wśród nich takich, które naruszałyby np prawo odwołującego się do obrony, czy innych, które wskazywałyby na wydanie decyzji w warunkach nieważności. W szczególności także decyzja nie została wydana bez podstawy prawnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że powód dopuścił się naruszenia warunku 2.1.4. koncesji, co prawidłowa zostało stwierdzone w zaskarżonej decyzji, a jedynie z uwagi na znikomy stopień szkodliwości czynu oraz dobrowolne zrealizowania obowiązku, organ odstąpił od nałożenia na powoda kary pieniężnej.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 kpc zasadą odpowiedzialnością za wynik procesu przyjmując, że kosztami należnymi – wygrywającemu sprawę – Prezesowi URE było jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka